

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/105/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115218165
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1115218165.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovič, v právnej veci žalobcu: FC SENEK A.G (FC SENEK AS) s.r.o., Jantárová cesta 1872/25, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 45 343 225, zastúpený: Mgr. Peter Mešenec, advokát, Prievozská 1314/39, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Grandie, a. s., Sasinkova 12, 811 08 Bratislava, IČO: 35 921 340, zastúpený: VIRE law & consulting s. r. o., Sasinkova 12, 811 08 Bratislava, o zaplatenie 10.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 35Cb/128/2015-216 zo dňa 18.06.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 35Cb/128/2015-216 zo dňa 18.06.2019 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- Eur a úrok z omeškania vo výške 9,15 % ročne zo sumy 5.000,- Eur od 16.08.2014 do zaplatenia a 9,05 % ročne zo sumy 5.000,- Eur od 16.09.2014 do zaplatenia, ako aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi plnú náhradu trov konania. O výške trov konania žalobcu súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 06.07.2015 sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia istiny vo výške 10.000,- Eur s príslušenstvom z titulu neuhradenia faktúr za mesiace 7/2014 a 8/2014 na odmenu žalobcu ako mandatára z Mandátnej zmluvy zo dňa 28.02.2014. Vo veci súd dňa 06.12.2016 vydal platobný rozkaz. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote odôvodnený odpor. Uznesením zo dňa 16.05.2017 súd platobný rozkaz v celom rozsahu zrušil. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil podľa ustanovení § 566 ods. 1, § 369 ods. 1, 2, § 369c ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 191 ods. 1, § 218 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Súd uviedol, že ako sporné strany sporu v konaní označili:

- rozsah činností, ktoré žalobca pre žalovaného v zmysle mandátnej zmluvy realizoval v mesiaci júl a august 2014
- obvyklú prax rozsahu činností žalobcu v zmysle mandátnej zmluvy
- skutočnosť, či vykonané činnosti žalobcom v mesiacoch júl a august 2014 boli činnosťami v zmysle mandátnej zmluvy alebo inej zmluvy
- rozsah povinností žalobcu v zmysle mandátnej zmluvy
- skutočnosť, či gmailová adresa klubu DAC bola oficiálnou v rozhodnom období.

Súd ako sporný vyhodnotil rozsah povinností žalobcu v zmysle mandátnej zmluvy. Povinnosti žalobcu ako mandatára zo zmluvy upravuje čl. 1.2 zmluvy, ktorý uvádza, že žalobca sa za odplatu zaväzuje pre žalovaného vykonávať činnosť odborného zástupcu a poradcu žalovaného ako majoritného akcionára v spoločnosti FK DAC 1904, a.s., pri prevádzkovaní futbalového klubu. Podľa čl. 9.3 zmluvy je túto možnosť meniť iba formou písomných dodatkov k nej podpísaných oboma zmluvnými stranami. Z dikcie

čl. 1.2 súd ustálil, že povinnosti žalobcu zo zmluvy sú stanovené všeobecne. Žalovaný síce v konaní prostredníctvom svedka Y. preukazoval dohodu o rozsahu činnosti žalobcu tak, že mal pomáhať pri vybavovaní licencie prvotligového klubu na ďalší rok, spolupracovať pri získavaní hráčov a spolupracovať pri marketingových aktivitách klubu, súd však konštatoval, že v zmysle ustanovenia čl. 9.3 bolo v prípade inej dohody o rozsahu činnosti mandátára ako je uvedená v čl. 1.2 pre platnú dohodu strán zmluvy nevyhnutné uzatvoriť písomný dodatok k zmluve, podpísaný oboma zmluvnými stranami, k čomu preukázateľne nedošlo. Z toho dôvodu súd mal za relevantný len zmluvne, písomne dohodnutý rozsah povinností mandátára podľa čl. 1.2 zmluvy. Navyiac súd mal za to, že svedok Y. nebol ani osobou, ktorá obsah zmluvy dohadovala (p. Y.), ani osobou, ktorá za žalovaného zmluvu podpisovala. Bol len štatutárom dcérskej spoločnosti žalovaného. Práve na základe všeobecnej formulácie povinností mandátára v súvislosti s dohodou o paušálnej mesačnej odmene, súd prisvedčil argumentácii žalobcu a konštatoval, že povinnosti žalobcu ako mandátára boli zmluvne dohodnuté ako mesačná odmena za pripravenosť žalobcu, riešiť zadania žalovaného podľa potreby na základe konkrétnych požiadaviek žalovaného. Súd mal za to, že bolo povinnosťou žalovaného ako mandanta určiť (v prípade, ak mal inú predstavu o povinnostiach mandátára) jeho povinnosti zo zmluvy iným, konkrétnejším spôsobom. V tom prípade, bol žalovaný v tomto konaní povinný preukázať, že žalobcovi v mesiacoch júl a august 2014 zadal konkrétne požiadavky, ktoré tento nevykonával, vyzvať ho na odstránenie porušenia povinností v zmysle zmluvy a následne zmluvu vypovedať, čo preukázateľne neurobil. V tejto súvislosti súd, ako účelovú až absurdnú, vyhodnotil procesnú obranu žalovaného, spočívajúcu v tvrdení, že žalobca na preukázanie dôvodnosti žaloby, je povinný predložiť písomné „odpočty“ činností za predmetné mesiace. Súd konštatoval, že žiadna takáto povinnosť žalobcovi zo zmluvy nevyplýva a ani žalovaný za obdobie mesiacov 3/2014 až 6/2014 (za ktoré žalovaný odmenu žalobcovi zaplatil) nepreukázal, že žalobca za tieto mesiace správy o činnosti predkladal. Tým mal súd za preukázané, že táto povinnosť nebola písomne dohodnutá a ani nevyplývala z obvyklej praxe sporových strán. Na základe všeobecnej formulácie povinností žalobcu ako mandátára, bolo práve povinnosťou žalovaného zadať žalobcovi každý mesiac počas trvania zmluvy dostatočné množstvo povinností, a tak dosiahnuť adekvátnosť odmeny každý mesiac trvania zmluvy. Žalovaný podľa názoru súdu nepreukázal, že žalobca v rozpore s ustanoveniami zmluvy, nebol v mesiacoch júl a august 2014 pripravený poskytnúť žalovanému služby odborného zástupcu a poradcu žalovaného ako majoritného akcionára v spoločnosti FK DAC 1904, a.s., pri prevádzkovaní futbalového klubu tým, že nepreukázal zadanie konkrétnych požiadaviek žalobcovi v rozhodnom období, ktoré by žalobca nerealizoval. Žalovaný nepreukázal, že požiadal žalobcu v rozhodnom období o zastupovanie v odborných otázkach, alebo o radu pri prevádzkovaní futbalového klubu, ktoré by žalobca odmietol, prijal a nevykonával alebo vykonal neodborne. Svedok Y. síce vo vágnej odpovedi na otázku právneho zástupcu žalovaného uviedol, že ústne vytkol žalobcovi neplnenie povinností v zmysle zmluvy a pravdepodobne ho upozornil na možnosť odstúpenia od zmluvy, avšak nepreukázal žiadne konkrétne porušenie povinností a navyiac v zmysle zmluvy nebol osobou oprávnenou zadávať žalobcovi pokyny. Na základe uvedeného súd ustálil, že žalobca preukázal riadne plnenie zmluvy v mesiacoch júl a august 2014, a preto mu vznikol nárok na dohodnutú mesačnú odmenu. Súd z takto vykonaného dokazovania zistil, že žalobca v konaní uniesol dôkaznú povinnosť a preukázal dôvodnosť uplatneného nároku v celej výške, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Súčasne priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej z faktúr v zmysle § 369 ods. 2 OBZ a nárok na paušálnu náhradu nákladov v zmysle § 369c ods. 1 OBZ. Žalobca bol úspešný v plnej výške, a preto súd priznal žalobcovi 100 % náhrady trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Namietal odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k vyhodnoteniu okolností dojednaní zmluvnej odmeny, nároku žalobcu na zmluvnú odmenu a posúdeniu pojmu „paušálna odmena“. Súd prvej inštancie sa v tejto otázke bez náležitého a riadne zdôvodneného vysvetlenia, obmedzil iba na vágnu konštatáciu, v zmysle ktorej je nutné zmluvnú odmenu chápať ako mesačnú odmenu za pripravenosť žalobcu riešiť zadania žalovaného, s čím žalovaný nesúhlasil. Namietal, že súd prvej inštancie ponechal bez povšimnutia, že v zmysle bodu 1.3 zmluvy prináleží žalobcovi odmena, hoci paušálna, výlučne za vykonanú činnosť. Žalovaný v tejto súvislosti zdôraznil, že pokiaľ žalobca vykazuje pasivitu, t. j. nevykonáva zmluvne dojednanú činnosť, nemôže sa dovoliavať svojho nároku na vyplatenie odmeny. Súd prvej inštancie sa náležitým spôsobom nevysporiadal ani s posúdením pojmu „paušálna

odmena“, hoci žalovaný v konaní viackrát zdôrazňoval, že pojem paušálnej odmeny nie je možné stotožňovať s pojmom bezpodmienečnej odmeny. Zotrvával na svojej argumentácii, v zmysle ktorej je neakceptovateľné a právne neudržateľné, aby mal žalobca nárok na „paušálnu odmenu“ aj v prípade jeho nečinnosti. Určenie nároku na odmenu bolo v zmysle bodu 1.3 zmluvy celkom jednoznačne závislé na reálnom vykonávaní činností. Podľa názoru žalovaného, súd prvej inštancie nepodrobil otázku reálnosti a odôvodnenosti vystavenia predmetných faktúr žalobcom, hodnotiacej kritike. Vo vzťahu k vyhodnoteniu rozsahu povinností žalobcu podľa zmluvy, žalovaný namietal, že súd ponechal bez povšimnutia bod 6.2.2 zmluvy, v zmysle ktorého „odstúpením od zmluvy zo strany mandanta v prípade, ak mandatár neposkytne súčinnosť mandantovi pri plnení činností podľa tejto zmluvy, najmä, nie však výlučne pri získaní futbalovej licencie pre spoločnosť FK DAC 1904, a.s., na rok 2014/2015 alebo poruší svoje povinnosti vyplývajúce z tejto zmluvy.“ Ako je zrejmé, aj citované ustanovenie zmluvy predpokladá vykonávanie ďalších činností, ako len činností súvisiacich so získaním futbalovej licencie. Žalovanému nebolo zrejmé, prečo súd prvej inštancie práve pre všeobecne vymedzený rozsah povinností neprisvedčil argumentácii žalovaného, v zmysle ktorej rozsah činností žalobcu zahŕňal aj ďalšie činnosti, ktoré žalovaný v rámci konania uviedol (a vyplývajú aj zo samotného znenia bodu 1.2 zmluvy, ako aj z dikcie bodu 6.2.2 zmluvy) a zároveň boli preukázané aj svedeckou výpoveďou svedka J.. V. Y.. Ďalším pochybením súdu prvej inštancie v hodnotení skutkového stavu bolo, podľa názoru žalovaného, rezignovanie na náležité objasnenie otázky, aké činnosti vykonával žalobca v posudzovanom období. Žalovaný poukázal na to, že v rámci konania viackrát vyzval žalobcu na špecifikovanie činností, ktoré mal poskytovať (a následne fakturovať) žalovanému. Na predmetnú otázku žalovaného žalobca nikdy jasne a presvedčivo neodpovedal. Mal za to, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno - v priebehu celého konania nepredložil jediný relevantný dôkaz, ktorým by preukázal oprávnenosť a opodstatnenosť svojho žalobného nároku. Nie je mysliteľné, aby žalovaný preukazoval v konaní niečo, čo sa nestalo. V tomto kontexte poukázal na zásadu tzv. „negatívnej dôkaznej teórie“. Dal do pozornosti, že žalobca v priebehu celého konania účelovo menil svoju argumentáciu - spočiatku tvrdil, že podstatu činností, za ktoré mu prináleží odmena, tvorí tzv. správa emailového konta futbalového klubu a po predložení dôkazov zo strany žalovaného, ktoré jednoznačne vyvrátili toto tvrdenie, žalobca zmenil svoju argumentáciu, plnenie iných činností však reálne nepreukázal. Okrem toho namietal, že súd sa náležitým spôsobom nevysporiadal ani so svedeckou výpoveďou svedka J.. V. Y., ktorý vo svojej výpovedi celkom jednoznačne uviedol, že žalobcovi bolo vytknuté neplnenie zmluvných povinností a taktiež uviedol, že na možnosť ukončenia zmluvy bol žalobca upozornený. Konštatácia súdu prvej inštancie, v zmysle ktorej svedok nepreukázal žiadne konkrétne porušenie povinností, je v rozpore so svedeckou výpoveďou, nakoľko svedok J.. V. Y. jasne uviedol, že k porušeniu zmluvy došlo, v dôsledku neplnenia povinností v oblasti získania nových hráčov a získavania reklamných partnerov. Argumentáciu súdu považoval za nekonzistentnú aj pri posudzovaní toho, či svedok J.. V. Y. bol osobou oprávnenou v posudzovanom období (07/2014 až 08/2014) zadávať žalobcovi pokyny, alebo nie. Argumentáciu súdu, v zmysle ktorej mal žalovaný v prípade nezájmu o spoluprácu so žalobcom využiť inštitút výpovede, považoval za absurdnú. Žalovaný zastával názor, že napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený, trpí viacerými vadami, nepodáva vysvetlenia na mnohé otázky. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žaloba sa v celom rozsahu zamietá a žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 28.10.2019. Trval na tom, že zo znenia zmluvy je zrejmé, že žalobcovi patrí paušálna odmena za každý mesiac trvania zmluvy, počas ktorého bol k dispozícii žalovanému, bez ohľadu na to, v akom rozsahu žalovaný jeho služby skutočne využil. V tejto súvislosti súd prvej inštancie použil správny zaužívaný a logický výklad pojmu „paušálna odmena“ a túto otázku správne posúdil. Dodal, že v zmysle § 266 ods. 3 OBZ je potrebné prihliadnuť aj na správanie zmluvných strán po uzatvorení zmluvy, keď počas všetkých mesiacov trvania zmluvy (03/2014 až 06/2014) až do sporného obdobia, ktoré je predmetom tohto sporu (07/2014 a 08/2014), bola za rovnakého skutkového stavu zo strany žalovaného, vždy uhradená žalobcovi dohodnutá paušálna odmena v celej výške, bez akéhokoľvek preukázovania konkrétneho rozsahu vykonanej činnosti a pod. Pokiaľ žalovaný mal inú predstavu o spôsobe a forme odmeňovania žalobcu, mal možnosť takúto požiadavku vzniesť pred uzatvorením zmluvy, pokiaľ to však neurobil, musí ako podnikateľský subjekt v obchodnoprávnom vzťahu, sám znášať následky s tým spojené. Ohľadne žalovaným namietaného nesprávneho posúdenia otázok súvisiacich s rozsahom vykonávaných činností, žalobca uviedol, že tvrdenia žalovaného nemôžu mať vplyv na posúdenie nároku, ktorý je predmetom sporu, pretože žalobcovi žiadna povinnosť špecifikovať a vykazovať žalovanému rozsah vykonanej činnosti zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevplývala. Je to pochopiteľné vzhľadom na charakter činnosti

žalobcu (poradenstvo pri činnosti futbalového klubu), keď v prvom rade záviselo od rozhodnutia žalovaného, v akom rozsahu bude toto poradenstvo potrebovať a v akom rozsahu sa ho rozhodne využiť. Tvrdenie žalovaného, že žalobca v priebehu mesiacov júl a august 2014 prestal vykonávať činnosť podľa mandátnej zmluvy, označil za účelové, keďže žalovaný v inom obdobnom konaní, ktoré je medzi stranami vedené pod sp. zn. 32Cb/128/2015, a predmetom ktorého je obdobný nárok, ale za iné obdobie (od septembra 2014), tvrdí, že žalobca prestal činnosť vykonávať až v septembri 2014 a v tomto spore zase tvrdí, že sa to malo stať už „v priebehu mesiacov júl a august 2014“. Dodal, že pokiaľ žalovaný tvrdí, že žalobca porušil zmluvu spôsobom, ktorý žalovanému zakladalo právo na odstúpenie od zmluvy, bol povinný preukázať, že boli naplnené dôvody pre toto odstúpenie. Na tento prípad nemožno uplatniť princíp tzv. negatívnej dôkaznej teórie. V tomto prípade nejde o preukázanie neexistujúcej skutočnosti. K vyhodnoteniu svedeckej výpovede J.. V. Y. žalobca uviedol, že tento svedok nebol prítomný pri väčšine rokovaní, svedok nebol ani štatutárnym orgánom žalovaného, ani inou osobou, ktorá by bola oprávnená za žalovaného rokovať o zmluvných podmienkach, preto nie je možné brať do úvahy jeho vyjadrenia k otázke, aké činnosti mal žalobca vykonávať. Skutočnosť, že sa svedok mylne domnieval, že to mali byť tri ním vymenované okruhy činností, žiadnym spôsobom nepreukazuje, že zmluvné strany sa na takomto vymedzení činností aj skutočne dohodli. Žalobca ďalej uviedol, že tvrdenie žalovaného, že „svedok J.. V. Y. vo svojej výpovedi celkom jednoznačne uviedol, že žalobcovi bolo vytknuté neplnenie zmluvných povinností a taktiež uviedol, že na možnosť ukončenia zmluvy bol žalobca upozornený.“, nezodpovedá obsahu svedeckej výpovede, svedok iba veľmi neurčito a všeobecne tvrdil, že žalobca asi bol upozornený, avšak uviedol, že to možno bolo v rámci toho, ako sa rozprávali, ale kvôli tomu si samozrejme nesadli, riešili sa iné veci. Svedok nevedel uviesť žiadne konkrétne skutočnosti, kedy, kde, čo konkrétne žalovanému vytykal. V podrobnostiach odkázal na zvukový záznam. Svedecká výpoveď uvedeného svedka navyše nemôže byť v tomto smere rozhodujúca, keďže žalobca (jeho konateľ) pri výkone svojej činnosti pre žalovaného komunikoval síce aj so svedkom, ale ako so zástupcom futbalového klubu FK DAC 1904, a.s. a nie ako so zástupcom žalovaného, ktorý by bol oprávnený klásť žalobcovi nejaké požiadavky, alebo mu vytykať nedostatky v jeho činnosti tak, ako to správne posúdil aj súd prvej inštancie. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 25.03.2021. Zdôraznil, že v zmluve nebola jediná zmienka o tom, že dohodnutá odmena prináleží žalobcovi iba za pripravenosť poskytovať činnosti, resp. za akúsi pohotovosť. V mandátnej zmluve nie je zmienka o tom, že by odmena žalobcovi prináležala bez ohľadu na rozsah vykonaných činností, takáto argumentácia je vyslovene tendenčná. Dojednanie paušálnej odmeny je nutné vykladať v súlade s konštrukciou zmluvy a najmä jej bodu 1.3, v zmysle ktorého odmena prináleží žalobcovi za vykonanú činnosť. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku posudzoval uvedený pojem izolovane od ostatných ustanovení zmluvy, čím dospel podľa názoru žalovaného k nesprávnemu záveru. Súd prvej inštancie rezignoval na náležité vysvetlenie, z akého dôvodu a akými úvahami sa správal pri ustálení záveru, že pod paušálnou odmenou je nutné rozumieť odmenu, ktorá nie je závislá na rozsahu poskytovaných činností. Nemožno spravodlivo dovodiť, že úmyslom žalovaného bolo platiť žalobcovi odmenu bez náležitého protiplnenia, t. j. aj v prípade pasivity žalobcu. Poukázal na to, že žalobca sa nemôže dovoliavať toho, že nedostal od žalovaného súčinnosť, resp. príslušné pokyny, pokiaľ sa jednalo o záležitosti, ktorých riešenie malo byť súčasťou jeho odbornej spôsobilosti. Žalovaný okrem toho uviedol, že žalobca nikdy nespochybnil, že by malo byť predmetom jeho záväzku vykonávanie činností smerujúcich k získaniu futbalovej licencie na účasť v najvyššej futbalovej súťaže Fortuna liga, získaniu sponzorov a reklamných partnerov pre futbalový klub a získaniu nových futbalových hráčov pre futbalový klub. Práve naopak, na súdnych pojednávaniach tvrdil, že sa zúčastnil na viacerých rokovaníach s reklamnými partnermi, k uvedenému však nikdy nenavrhol vykonať dôkaz. Súd potom nedostatočným spôsobom zdôvodnil, prečo považoval uvedené činnosti za činnosti, na ktoré by mal byť uzavretý osobitný dodatok a nepovažoval ich za činnosti obsiahnuté bodom 1.2 zmluvy. Dal do pozornosti, že svedok J.. V. Y. vo svojej výpovedi jednoznačne uvádza, že bol na rokovaníach o transakčnej dokumentácii, vrátane mandátnej zmluvy, prítomný. Skutočnosť, že zmluvu osobne neuzatváral/nepodpisoval, podľa názoru žalovaného, žiadnym spôsobom neneguje jeho tvrdenie, že sa rokovaní ohľadne predmetu zmluvy zúčastňoval, a teda mal vedomosť o rozsahu dohodnutých činností žalobcu. Žalovaný považoval žalobcom uplatnený nárok za konanie, ktoré je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a ako také, by nemalo požívať právnu ochranu. Výklad, ktorý by svedčil priznaniu odmeny žalobcovi aj za obdobie, počas ktorého bol vo svojej činnosti nečinný, považoval za porušenie rovnováhy účastníkov. Zastával

názor, že v danom rozsudku a najmä v otázke posúdenia nároku žalobcu na dohodnutú odmenu, rozsahu vykonávaných činností, súd uprednostnil formalistický prístup pred princípom spravodlivého usporiadania vecí. Napadnutý rozsudok považoval za nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný a vykazujúci znaky arbitrárnosti.

5. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 03.05.2021, v ktorom sa odvolal na svoje doterajšie vyjadrenia.

6. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

7. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého uznesenia, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

8. Podľa bodu 1.1 mandátnej zmluvy zo dňa 28.02.2014 uzavretej medzi BOKADA, a.s. ako mandantom a FC SENEK A. G (FC SENEK AS) s.r.o. ako mandatárom (ďalej len „Mandátna zmluva“), predmetom tejto zmluvy je odplatné vykonávanie dohodnutých činností mandatárom podľa požiadaviek mandanta v mene a na účet mandanta.

9. Podľa bodu 1.2 Mandátnej zmluvy, mandatár sa zaväzuje vykonávať pre mandanta za podmienok dohodnutých v tejto zmluve v jeho mene a na jeho účet nasledovné činnosti: vykonávať činnosť odborného zástupcu a poradcu mandanta ako majoritného akcionára v spoločnosti FK DAC 1904, a.s., sídlo: Športová 4744, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 36 233 846, zapísanej v Obchodnom registri Trnava, odd. Sa, vl. č. 10127/T (ďalej len „FK DAC 1904“) pri prevádzkovaní futbalového klubu (ďalej len „činnosť“).

10. Podľa bodu 1.3 Mandátnej zmluvy, mandant sa zaväzuje zaplatiť mandatárovi za vykonanú činnosť odmenu a náhradu hotových výdavkov dohodnutú v tejto zmluve.

11. Podľa bodu 4.2 Mandátnej zmluvy, základná odmena mandatára je určená paušálnou sumou vo výške 5.000,00 Eur (slovom päťtisíc eur), ktorá mu patrí za každý mesiac trvania tejto zmluvy.

12. Podľa § 566 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), mandátnou zmluvou sa mandatár zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet zariadi za odplatu určitú obchodnú záležitosť uskutočnením právnych úkonov v mene mandanta alebo uskutočnením inej činnosti a mandant sa zaväzuje zaplatiť mu za to odplatu.

13. Podľa § 566 ods. 2 OBZ, ak je zariadenie záležitosti predmetom podnikateľskej činnosti mandatára, predpokladá sa, že odplata bola dohodnutá.

14. Podľa § 571 ods. 1 OBZ, ak výška odplaty nie je určená v zmluve, je mandant povinný zaplatiť mandatárovi odplatu, ktorá je obvyklá v čase uzavretia zmluvy za činnosť obdobnú činnosti, ktorú mandatár uskutočnil pri zariadení záležitosti.

15. Podľa § 571 ods. 2 OBZ, ak zo zmluvy nevyplýva niečo iné, vznikne mandatárovi nárok na odplatu, keď riadne vykoná činnosť, na ktorú bol povinný, a to bez ohľadu na to, či priniesla očakávaný výsledok alebo nie. Ak možno očakávať, že v súvislosti s vybavovaním záležitosti vzniknú mandatárovi značné náklady, môže mandatár požadovať po uzavretí zmluvy primeraný preddavok.

16. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

17. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

18. Predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie istiny 10.000,- Eur s príslušenstvom titulom neuhradenia faktúr za mesiace 7/2014 a 8/2014 na odmenu žalobcu ako mandatára z Mandátnej zmluvy. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- Eur s príslušenstvom, ako aj plnú náhradu trov konania. Žalovaný s uvedeným nesúhlasil a rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním namietajúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

19. Súd prvej inštancie ustálil, že povinnosti žalobcu ako mandatára boli zmluvne dohodnuté ako paušálna mesačná odmena za pripravenosť žalobcu riešiť zadania žalovaného podľa potreby, na základe konkrétnych požiadaviek žalovaného. Žalovaný podľa súdu nepreukázal, že žalobca v rozpore s ustanoveniami zmluvy nebol v mesiacoch júl a august 2014 pripravený poskytnúť žalovanému služby odborného zástupcu a poradcu žalovaného ako majoritného akcionára v spoločnosti FK DAC 1904, a.s., pri prevádzkovaní futbalového klubu tým, že nepreukázal zadanie konkrétnych požiadaviek žalobcovi v rozhodnom období, ktoré by žalobca nerealizoval. Žalovaný nepreukázal, že požiadal žalobcu v rozhodnom období o zastupovanie v odborných otázkach, alebo o radu pri prevádzkovaní futbalového klubu, ktoré by žalobca odmietol, prijal a nevykonal alebo vykonal neodborne. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že žalobca preukázal riadne plnenie zmluvy v mesiacoch júl a august 2014, a preto mu vznikol nárok na dohodnutú mesačnú odmenu. Odvolací súd sa s takýmto názorom súdu prvej inštancie nestotožnil a odvolaciu argumentáciu žalovaného vyhodnotil v tomto smere ako dôvodnú. Podľa názoru odvolacieho súdu zo zmluvných ustanovení nevyplýva, že mandátárovi dojednaná mesačná odmena prináležala už za samotnú pripravenosť riešiť zadania žalovaného podľa potreby. Mandátna zmluva je základným typom obstarávateľskej zmluvy upravenej v Obchodnom zákonníku. Mandátnu zmluvu možno kvalifikovať ako zmluvu, ktorou sa mandatár zaväzuje za odplatu zariadiť určitú obchodnú záležitosť pre mandanta, pričom také zariadenie spočíva buď v uskutočnení právnych úkonov, alebo v uskutočnení inej činnosti v mene mandanta. Podstata mandátnej zmluvy spočíva v tom, že ide o „zmluvu o vynaložení úsilia“ a nie o „zmluvu o výsledku“. Táto charakteristika potom predurčuje aj vznik nároku mandatára na odplatu, ktorý podľa zákona vzniká vykonaním činnosti, na ktorú bol mandatár povinný, a to bez ohľadu na fakt, či sa mandantom očakávaný výsledok dostavil, alebo nie. Základným pojmovým znakom mandátnej zmluvy je odplatosť. Podmienkou pre vznik nároku mandatára na odplatu, ak nie je v zmluve dohodnuté inak, je ním riadne vykonaná činnosť. Mandatár má právo na odplatu len za riadne uskutočnenú činnosť. Odvolací súd preto zastáva názor, že v danom prípade mandátárovi nárok na zmluvne dojednanú mesačnú odmenu vzniká až za riadne vykonanú činnosť v zmysle bodu 1.2 Mandátnej zmluvy. Dôkazné bremeno nesie v takomto prípade žalobca, ktorý je pre úspech v spore povinný preukázať vykonanie činnosti, ktorá bola predmetom zmluvy. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto, v ďalšom konaní ustáliť, či žalobcovi vznikol nárok na zmluvne dojednanú odmenu za predmetné obdobie.

20. Predmetom Mandátnej zmluvy bol na jednej strane záväzok mandatára (žalobcu) vykonávať dohodnuté činnosti podľa požiadaviek mandanta (žalovaného) v mene a na účet mandanta, ktoré boli špecifikované v bode 1.2 Mandátnej zmluvy (činnosť odborného zástupcu a poradcu mandanta pri prevádzkovaní futbalového klubu) a na strane druhej záväzok mandanta zaplatiť za výkon činnosti mandatára zmluvne dohodnutú odplatu. Z uvedeného vyplýva, že plnenie jednej zmluvnej strany, teda žalovaného, bolo podmienené plnením druhého účastníka zmluvy, teda žalobcom, a bolo podmienkou pre vznik nároku mandanta na odplatu. Podľa názoru odvolacieho súdu z uzatvorenej zmluvy nevyplýva, že nárok na predmetnú odmenu mal žalobca bez ohľadu na to, či činnosti za daný mesiac vykonal alebo nevykonal. Odvolací súd dodáva, že ustanovenie bodu 4.2 Mandátnej zmluvy, na ktoré poukazyval vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobca, nemožno posudzovať izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými ustanoveniami zmluvy.

21. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 15. marca 2005, sp. zn. 32 Odo 1056/2004, v zmysle ktorého: „Podľa ustanovenia § 571 odst. 2 prvej vety obch. zák. ak zo zmluvy nevyplýva niečo iné, vznikne mandátárovi nárok na odplatu, keď riadne vykoná činnosť, na ktorú bol povinný, a to bez ohľadu na to, či priniesla očakávaný výsledok, alebo nie. Z tohto ustanovenia, ktoré je ustanovením dispozitívnym (porov. § 263 odst. 1 obch. zák.), celkom jednoznačne vyplýva, že ak nie je medzi účastníkmi v zmluve dohodnuté inak, je jedinou podmienkou pre vznik nároku mandatára na odplatu len ním riadne vykonaná činnosť. Zákon, ktorý umožňuje účastníkovi sa od zákonnej úpravy odchýliť, neviaže vznik nároku na odplatu na skutočnosť, či mandant dal alebo nedal mandátárovi usmernenia, alebo v akej forme bola dohodnutá odplata (napr. vo forme paušálu alebo za skutočne

odpracované dni), prípadne na iné skutočnosti, ale iba na riadne vykonanú činnosť. Ak teda mandatár činnosť riadne nevykoná, a to z akéhokoľvek dôvodu (napr. aj pre okolnosti na strane mandanta), nemá na odplatu nárok.“

22. Vzhľadom na vyššie uvedený nesprávny procesný postup, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie č. k. 35Cb/128/2015-216 zo dňa 18.06.2019 podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd vec opätovne prejedná vo vyššie naznačenom smere a svoje rozhodnutie riadne odôvodní v zmysle § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie zároveň rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).